

LESLEY
PEARSE

Számomra
meghaltál

GABO

Első fejezet

– EZT NÉZD! – kiáltott fel Ruby, a mellette álló lányhoz intézve a szavait. A lány is tátott szájjal bámulta a férfit, akit a hampsteadi fürdőtóból húztak ki éppen.

– Meghalt? – kérdezte a másik lány remegő hangon.

– Asszem, igen. Meg sem próbájják magához téríteni.

Kora április volt, közvetlenül húsvét után, s bár a nap süttött, a levegő hűvös volt. A két lányon kívül csak néhány bámészkodó állt még ott, nagyrészt felnőtt kutyasétáltatók.

A lányok némán figyelték, ahogy a két természetes rendőr felvonszolja a szétázott hullát a tó melletti ösvényen, majd a két mentős által tartott hordágyra emelik.

Három fürdőtó volt a hangáson: egy a közös fürdőzésre, kettő pedig külön a férfiaknak és külön a nőknek. Mind a hármat sűrű bozót, fák és kerítés vette körül. A hölgyek tavára majdnem lehetetlen volt rálátni, annyira dús volt a növényzet. De a vízbe fúlt férfi a közös tavat választotta, s mivel a növényzetet kivágták egy darabon, hogy a kerítést megjavítsák, a lányok mindent tisztán láttak.

Ruby enyhe szúrást érzett a szíve körül, amikor az egyik mentős letakarta a vízbe fúlt férfit. Ő volt az első halott,

akit látott, s noha jó harminc méterre volt az esettől, és nem is ismerte a férfit, mégis érezte a veszteséget.

– Kíváncsi vagyok, ki ő – mondta a második lány. – Arra is, hogy van-e felesége, gyereke. Gondolom, meg kell várunk, amíg bekerül az újságokba, hogy megtudjuk – tette hozzá szomorúan.

Ruby megérezte, hogy ez a lány hozzá hasonlóan érez, ezért felé fordult, hogy jobban megnézze. Úgy vélte, valamivel fiatalabb lehet, mint ő, talán tizenkét vagy tizenhárom éves, hosszú, szőke haját kék bársonyszalaggal fogta hátra az arcából. Előkelő hangon beszélt, és drága ruhát hordott; Rubyt az ilyen lányok általában észre sem vették.

– Csak akkó írnak róla, ha gazdag vagy fontos vót, a szegény emberek halála senkit se érdekel – mondta tudálékosan. – Itten laksz valahun? Még nem láttalak erre.

– Hamstead Village másik végén lakom, a Swiss Cottage közelében – felelte a szőke. – Rendszerint nem jövök fel egyedül a hangásra. Anyám szerint gyilkosok ólálkodnak errefelé.

Rubynak tetszett, hogy a másik lány úgy mondta ezt, mintha gúnyolódna az anyja véleményén.

– A gyilkosok azért ólálkodnak, hogy talájjanak valakit, akit megönek? – kérdezte vigyorogva, mert tetszett neki a kép. – Átalában nem ojjat önek meg, akit ismernek? Egyébként hogy híznak, és hány éves vagy?

– Verity Woodnak, és tizenhárom éves vagyok. És te?

– Ruby Taylor, és tizennégy vagyok. Kentish Townba' lakok, és ottan nem ojjan szép, mint errefelé. Gondúlom, a mamád rohamot kapna, ha megtunná, hogy egy magamfajtáva' beszélsz.

– Nem nagyon érdekel, mit gondol. – Verity felvetette a fejét, és fényes haja hátrahullt a kabátja vállára. – Szerin-

ted hová viszik a férfi holttestét? Ki tudja deríteni a rendőrség, hogy hová valósi?

Rubynak tetszett, hogy ez az előkelő lány láthatóan nem érzi rangján alulinak, hogy olyasvalakivel beszéljen, akit a legtöbben utcagyereknek titulálnak. Attól is el volt ragadtatva, hogy a véleményét kéri.

– Leviszik a hullaházba, ahun a hóttakat fel szokták vágni, hogy lássák, mibe hótt bele. Ha van ojjan holmi a zsebébe’, amibű kiderül, hogy ki vót, hun lakik, a rendőrök emennek megmondani a családgyának, meg hogy gyűjön el valamelyikük, és azonosícsca.

– Nahát, hogy te miket tudsz! – kiáltott fel Verity.

Ruby vállat vont.

– Missziz Briggshez, aki alattunk lakik, eccer kigyöttek a rendőrök, hogy az öregét bevart fejjel taláták Camden Townba’. A mamám vele ment, hogy azonosícsák. Mind a ketten rosszú lettek, az öreg ojjan borzasztóan nézett ki. De amikó a doktor felvágta, látta, hogy nem a fejin lévő sebtő hótt meg. Szívrohama vót, elesett, és bevarte a fejit a járdába.

– Azta! – mondta Verity tiszteletteljesen, és áhítattal nézett Rubyra. – Milyen sokat tudsz!

Elhallgattak. Némán nézték, ahogy a mentő elhajt a vízbe fúlt férfival, és a négy rendőr szétszéled, hogy megvizsgálják a tó környékén a talajt.

– Keresnek valamit, ami elárújja, hogy a férfi magátó’ esett-e a vízbe. De ha lábnyomot vagy másvalamit talának, aszt hihetik, hogy valaki belelökte, vagy előbb megöte, és utána lökte bele a testit a vízbe – mondta Ruby jól informáltan. – Szerintem megöték, és a mút éjjel dobták vízbe, miután lezárták a tavat.

Rubyt nagyon érdekelte a nyomozók munkája. A durva, nyomorúságos Kentish Townban felnőve hozzá volt szokva a látványhoz, ahogy a rendőrök bizonyítékokat keresnek a bűneset után. Gyakran megkérdezték tőle, hogy látta-e ezt vagy azt a személyt, és legalább olyan gyakran faggatta ő is a fiatalabb rendőröket a folyamatban levő nyomozásról. Attól a pillanattól fogva, hogy megtanult beszélni, azt is megtanulta, hogy soha senkit se „köpjön be”, és nem is tett ilyet soha... de azt semmilyen törvény sem tiltotta, sem írott, sem íratlan, hogy információt gyűjtsön a maga örömére.

A lányok még egy ideig álldogáltak, mivel azonban semmi érdekes nem történt, elindultak Whitestone Pond és Hampstead Village felé.

– Van testvéred? – kérdezte Ruby, aki szerette volna az előkelő lány érdeklődését magáénak fenntartani, ameddig csak tudja.

– Nincs, de nagyon szeretném, ha volna. Borzasztóan magányos tud lenni így egyedül – felelte Verity.

Ruby nem igazán értette, mit jelent a magányos szó. Egy szobában lakott az anyjával egy olyan házban, ahol a többi hat szobában is teljes családok éltek, és állandóan zaj meg sok ember vette körül. Ezért is sétált fel aznap a hangásra, mert csendre és egyedüllétre vágyott.

– Én szeretek egyedű lenni – vont vállat. – Vagy legalábbis szeretem a csendet... ahun lakom, ottan sosincs csend... de az is teccik, hogy veled lehetek. Nem lármázó, és igazán csinos vagy.

– Ó, köszönöm. – Verity szembefordult Rubyval. A lánynak vörös haja volt, s bár ráfért volna egy alapos fésülés, a színét szépnek találta, s a lány zöld szeme csak még jobban kiemelte a haja vörösét. – Te is csinos vagy. Tetszik a hajad, és szeretek veled lenni, mert sokat tudsz. A lányok

az iskolában unalmasak és fontoskodók, csak vihogni tudnak, meg ruhákról fecsegni, semmi mást.

– Én nem tudok a ruhákró’ fecsegni, mer’ csak ez az egy van – mondta Ruby. A durva, barna pamutszövetből készült holmi, amit viselt, rendkívül koszos volt. A ruháját fiús tweedkabát takarta. Az anyja találta valamelyik éjjel a kocsmából hazafelé jövet, és ő maga is elhordta volna, de a kabát túl kicsi volt. – De annak örülök, hogy teccik a hajam. A legtöbben csak répának csúfónak miatta.

– Pedig nem répaszínű, inkább a rézre hasonlít, és nagyon szép – mondta Verity. – De azt hiszem, néha meg kellene fésülnöd.

Ruby nem igazán tudta, erre mit válaszoljon. Verity nyilván olyan otthonból jött, amelyet ő eddig csak képeken látott. Olyan helyről, ahol hajkefék és fésűk vannak a fésülködőasztalon, ahol bármikor forró fürdőt lehet venni, és van olyan alkalmazott, aki összeszedi, kimossa és kivasalja a koszos ruhát.

Ruby tudta, hogy Verity elképzelni sem tudja, milyen egyetlen kis szobában élni egy olyan anyával, aki folyton merev részeg, amikor éppen otthon van. Vagy milyen saját magára mosni, amikor a mosás azt jelenti, hogy vagy felcipel egy vödör vizet a szobába, vagy a hátsó udvarban, a közös csapnál mossa ki a ruháját, és utána egy szál alsószoknyában és egy zsákkal a vállán kell vigyáznia, amíg a ruha megszárad, nehogy valaki nála is szegényebb ellopja.

– Ha vóna fésűm, meg is fésűném – mondta végül Ruby, nem sértődve meg Verity szavain. Feltűnt neki a lány vastag, tengerészkék, barna szőrmegalléros kabátja, és bármit megtett volna, hogy neki is legyen olyan. Azt is látta, hogy Verity ruhája, amely kikandikált a kabátja alól, rózsaszín gyapjúból készült. Még vastag harisnyája is volt, amely

melegen tartotta a lábát. – Ojjan szép, meleg kabátot is szeretnék, mint amilyen neked van, meg vacsorát minden nap, de ahogy a nagyim szokta mondani, ha a kívánságok lovak vónának, a kókusok mind lovagónának.

Verity arca megnyúlt.

– Tapintatlan voltam, ugye? – kérdezte zavartan. – Nem gondolkodtam. Ne haragudj.

– Nem kő' bocsánatot kérsz – legyintett Ruby fesztelesen. – Te az a fajta vagy, aki semmit se tud a szegénységről. Fogaggyunk, hogy nemigen jártál még a saját uccádon túl. Pedig kellene. London csodás hely.

Verity kék szemében érdeklődés villant, és kérdően nézett a másik lányra.

– Megmutatnád? – kérdezte.

Ruby vállat vont. Valójában el volt ragadtatva, hogy olyan lány, mint Verity, egyáltalán hajlandó együtt sétálni vele a hangáson, arról nem is beszélve, hogy több időt szeretne vele tölteni. – Ha akarod – mondta olyan nemtörődomséggel, ahogy csak tudta –, az iskolába' szünet van ezen a héten. Nálatok is? Csináhatnánk hónap valamit.

– Igen, igen. – Verity izgatottan ugrált, és szélesen mosolygott. – Az csodálatos volna!

Ruby nevetett, és olyan lelkesedés fogta el, hogy meg is feledkezett arról, milyen éhes, és mennyire fázik.

– Szükséged lesz egy kis pénzre a földalattira vagy a buszra, meg ha venni akarsz valamit. Nekem egy fityingem sincs.

Ruby nem akart koldusszínben feltűnni, de tisztázni kellett a helyzetet.

– Rendben, van egy kis pénzem – mondta Verity ragyogó arccal. – Elmegyünk enni és inni valamit, s közben megbeszéljük, hogy hová menjünk holnap?

Ruby megmerevedett. Nagyon szeretett volna enni és inni, de nem hitte, hogy szívesen látnák azokon a helyeken, ahol Verity valószínűleg meg szokott fordulni.

– Jó vóna, de...

Elhallgatott, mert képtelen volt rávenni magát, hogy kimondja, amit gondol.

Verity a homlokát ráncolva töprengett, aztán az arca hirtelen felderült, mintha megértette volna, mit akar mondani a másik.

– Azt hiszem, tudok egy jó helyet. Gyere! – mondta, és Ruby felé nyújtotta a kezét.

A lányok kézen fogva futottak végig a Heath Streeten, nagyokat nevetve azon, hogy megbámulják őket. Amikor a földalatti állomásához értek, Verity a Belsize Park felé irányította Rubyt, és körülbelül ötszáz méterrel odébb befordult balra, egy kis sikátorba. Az utcácskában volt néhány kisebb bolt – suszter, rőfös, kalapos –, mindegyik koszos és lepusztult, és rajtuk túl egy pités. A kis boltból csodálatos illat szállt, és Ruby gyomra fájdalmasan megkordult az éhségtől.

– Az egyik volt szolgálónk egyszer elhozott ide – mondta Verity. – Szerinte itt sütik a legjobb pitét egész Londonban. Nem tudtam eldönteni, igaz-e, vagy sem, mert a házvezetőnőnk is nagyon finom pitét süt, de az ittenit is igazán jó ízűnek találtam.

Ruby látta, hogy a kis bolt nem szokványos pités, mert hiányoztak a nagy pultok, ahol a pitéket melegen tartják, és úgy vélte, biztosan más boltoknak és éttermeknek adják el a pitéjüket. De volt a boltban két kis asztal azoknak, akik helyben szerettek volna bekapni egy-két falatot.

– Ha szerinted nem gond, hogy bemegyek, akkó szívesen ennék egyet – mondta Ruby, bár rájött, hogy nem

könnyű úgy beszélni, hogy közben csorog a nyála. – Éhen halok – tette hozzá.

Ezzel nem is túlzott, mivel két teljes napja semmit sem evett. Aznap is csak azért ment fel Hampsteadbe, hogy lopjon valamit, bármit, amire rá tudja tenni a kezét. Felfedezte, hogy az itt lakó embereknek naponta házhoz hozzák a kenyeret, a tejet és más élelmiszereket, és az árukihordó gyakran szabadon otthagyja a szállítmányt a teraszon. De ahogy átvágott a hangáson, a tónál zajló események elvonták a figyelmét, és egy időre megfeledkezett az éhségről, és az okról, amiért odament.

Verity két húsos pitét és két csésze teát kért, ami percek belül meg is érkezett az asztalukhoz.

– Istenem! – kiáltott fel Ruby, ahogy az orrát megcsapta az aranybarnára sült tésztában rejtőző sült és vese illata. – Ojjan átkozottú éhes vagyok, hogy egy falásra behabzsolom az egészset, oszt szégyenkezhecc miattam.

– A házvezetőnőnk dicséretnek veszi, ha behabzsolom az ételt, amit főzött, szóval feltételezem, hogy itt is annak veszik majd.

Ez valójában hazugság volt. Miss Parsons egyáltalán nem lett volna elragadtatva attól, ha valaki mohón befalja az ételt, legyen az bármilyen finom. Az asszony nagy hangsúlyt fektetett a jó modorra. De Verity nem akarta, hogy Ruby kínosan érezze magát.

Ruby megérezte, hogy hazudik, de úgy döntött, Verity csak kedveskedni akart, mert úgy vélte, hogy az asszony, aki kihozta a rendelést, egyáltalán nem élvezné a látványt, ahogy ő fal. A nő most biztosan azon tanakodik a bolt hátuljában, hogyan mentse meg a jó szívű, gazdag lányt az utcagyerektől, aki bizonyára azt tervezi, hogy kirabolja

szegényt. De Ruby most nem törődött azzal, ki mit gondol, csak az foglalkoztatta, hogy megtömje a hasát.

A késről és villáról tudomást sem véve felkapta a forró pitét, és nagyot harapott bele. Kétségtelenül a legjobb pite volt, amit valaha evett, finom és zamatos, a hús majdnem elolvadt a szájában. A tésztája leveles volt, és olyan könnyű, mint a pillangó szárnya. Ruby behunyta a szemét, hogy jobban élvezhesse a csodás ízt és aromát.

A pite egyetlen szemvillanás alatt eltűnt, és amikor Ruby újra kinyitott a szemét, azt látta, hogy Verity késsel és villával ide-oda tologatja a sajátját a tányéron.

– Ez remek vót – jelentette ki, és az ujjait lenyalva a ruhája ujjába törölte a száját.

Hirtelen rádöbbsent, milyen faragatlannak tűnhet Verity szemében. A piszkos kezével tömte a szájába a pitét, s noha még sohasem látott gazdagokat enni, tudta, hogy nem így szokás. Elöntötte a szégyen, és erős kísértést érzett, hogy kirohanjon a boltból, vissza Kentish Townba.

De Ruby túlságosan hálás volt az ételért, és nem akarta Verityt még jobban megbántani.

– Ne haraguggy – mondta a szemét lesütve. – Úgy ettem, mint egy disznó. Ojjan éhes vótam, hogy nem tuttam urakodni magamon. Szégyent hoztam rád, pedig te ojjan finoman eszel.

Verity rámosolygott, és ettől kék szeme csillogni kezdett.

– Nem tehetsz róla, ha tényleg olyan éhes voltál, akkor nem. Edd meg, ami az enyémből maradt, én már jóllaktam. De ne falj olyan gyorsan, mert megfájdul a hasad. Legalábbis Miss Parsons mindig ezt mondja. – Azzal a tányérját, amin még a pite több mint fele ott volt, Ruby elé tolt.

A lánynak nem kellett több bátorítás, de ezúttal felvette a kést és villát, és próbálta úgy enni, ahogy Veritytől látta.

Tíz perccel később, már kint az utcán Verity megfogta Ruby karját.

– Gyakran vagy éhes? – kérdezte. – Az apád nem dolgozik?

– Sose láttam az apámat – felelte Ruby nyersen. – Eement, mielőtt megszülettem. És az megszokott dolog, hogy éhes vagyok. Ma is azért gyöttem fel, hogy csórjak valamit enni. Ez is megszokott.

Verity szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Ez borzasztó! – szörnyülködött. – Úgy értem, borzasztó, hogy ezt kell tenned, nem úgy, hogy te vagy borzasztó. Bárcsak hazavihetnélek, és rendbe hozhatnám neked a dolgokat, de nem tehetem.

– Persze hogy nem – nevetett Ruby. – Már az is több mint elég, hogy szóba átál velem, meg vetté' pitét. Ha a tieid meglátnának velem, szívbajt kapnának.

– De azért lehetünk barátnők, ugye? – kérdezte Verity. – Kedvellek.

Rubyt melegség járta át, és nemcsak azért, mert evett, és teát ivott.

– Én is kedvellek – mondta –, de ha barátnők leszünk, akkó tanítanod kő' egy kis jó modort.

– Azt megtehetem, te pedig megismertetsz Londonnal – felelte Verity. – Holnap kezdjük.

VERITY NAGYON HALKAN, az alagsori bejáraton osont be a Daleham Gardens-beli otthonukba, remélve, hogy észrevétlenül fellopakodhat a szobájába. De a szerencse ezúttal

nem állt mellé, mert egyenesen beleszaladt Miss Parsonsba, a házvezetőnőbe, aki a mosókonyhából jött kifelé.

– Hol jártál, gyermek? – kérdezte szokásos éles hangsúllyal.

Verity szíve elszorult. A házvezetőnő minden helytelen-séget jelentett az anyjának.

– Csak sétáltam egyet a faluban. Bocsánatot kérek. Anyám keresett?

Miss Parsons kicsi, sovány, középkorú asszony volt, aki akkor kezdett Woodséknál dolgozni, amikor megvették ezt a házat. Verity hároméves lehetett akkoriban. Csak annyit tudott az asszonyról, hogy Cambridge-ből érkezett; a házvezetőnő soha egyetlen szót sem árult el magáról.

Még Verity anyja is ridegnek tartotta a nőt. Verity egyszer meghallotta, amint a barátnőjével Miss Parsonsról beszél. Szerinte egy házvezetőnőnek, aki ilyen hosszú ideig dolgozik egy családnál, olyanná kellett volna válnia, mint egy nagynéninek vagy kuzinnak, különösen egy gyerekkel szemben, akit látott felnőni. De sietve hozzátette, hogy Miss Parsons remekül vezeti a háztartást, és nélküle nem is boldogulna, de azért nem bánná, ha nem volna olyan merev, és jól el lehetne vele beszélgetni.

Verity néhányszor felóvakodott a padlásszobába, amikor tudta, hogy a nő elment valahová, és megpróbált többet kideríteni róla. De mindig csalódnia kellett. A szoba a házvezetőnőhöz hasonlóan tiszta és rendes volt, a fehér ágytakaró ráncatlanul feszült az ágyra, Miss Parsons tenge-részkék egyenruhája egy vállfán lógott az ajtó mögött, erős, tükörfényesre kefélt, fekete fűzős cipője a fésülködőasztal alá volt téve. A keskeny vaságy mellett néhány könyvtári könyv és egy vekker volt. Verity annyira nem volt nevelet-

len, hogy kihúzza a fiókokat, vagy benézzen a szekrénybe, de remélte, hogy lát néhány fényképet vagy bármit, ami arra utal, hogy a nőnek van családja, vannak barátai.

– Igen, keresett. Szerette volna, ha elkíséred a Selfridgesbe. Egyáltalán nem örült, hogy sehol sem talál, Verity – mondta Miss Parsons, és helytelenítően lebigygyesztette az ajkát.

Verity tudta, hogy alapos fejmosásban lesz része, és egyáltalán nem érezte igazságosnak, mert valahányszor az anyja a Selfridgesbe ment, csak ruhákat akart nézegetni, kalapokat próbálni, s Veritynek csupán annyi volt a szerepe, hogy vele legyen, és csodálja. Nem látta értelmét, hogy megpróbálja Miss Parsonst a maga oldalára állítani, mert úgy tűnt, az asszony mindig élvezi, ha ő bajban van.

– Felmegyek a szobámba olvasni – közölte, és felsietett a lépcsőn.

A Rubyval való találkozás hatalmas benyomást tett rá. Nemcsak arról volt szó, hogy a lány teljesen más életmód képviselője volt, bármennyire érdekes legyen is az, hanem arról, hogy úgy érezte, valami különleges ok miatt akar találkozni vele, amelyről még ő maga sem tudja, mi az.

Ezért is állt meg az előtérben; próbálta Ruby szemével látni az otthonát. Úgy vélte, új barátnője el lenne ragadtatva a hatalmas, háromszintes, szuterénes ikerháztól. Még előlről nézve is nagynak tűnt, a gondozott előkerttel, a széles kőlépcső két oldalán álló kőoroszlánokkal, és a tetején lévő, lenyűgöző bejárati ajtóval.

A házba lépve a tágas előtérbe jutott az ember, amelynek padlóját fekete-fehér kőlapok alkották sakktriblaszerűen. Az elülső teraszra üvegajtó nyílt, mellette volt az apja dolgozószobája. A ház hátsó, kertre néző traktusában kapott

helyet a nappali és az ebédlő. Az emeletre széles lépcsősor vezetett, a korlát fáját fényesre csiszolták. Félúton, a lépcsőfordulóban gyönyörű, színes üveglak díszelgett.

Karácsonykor az apja mindig nagy fát állíttatott az előtérbe, és az anyja magyalból és piros szalagokból készült girlandokkal díszítette fel a korlátot. Az összes ajándékot, köztük a karácsonyi ebédre várt vendégek ajándékait a fa köré tették. Egészen a legutóbbi karácsonyig Verity varázslatosnak tartotta ezt az időszakot, és azt hitte, szerencsés, hogy ilyen csodálatos otthona van.

De karácsony éjjel történt valami, ami örökre lerombolta ezt a hitét. Verity próbálta kitörölni a memóriájából, de nem tudta, és állandó félelemben élt, hogy ismét megtörténik a dolog. Valaha eszébe sem jutott volna egyedül elmenni otthonról, de mostanában a kinti világ – még egyedül is – sokkal biztonságosabbnak tűnt, még akkor is, ha utána el kellett viselnie az anyja haragját, amiért engedély nélkül ment el.

Verity megmozdult, felszaladt a lépcsőn a szobájába. A ház többi részéhez hasonlóan ez is gyönyörű volt: a tágas szoba a hátsó kertre nézett, és halvány barack- és krémszínűre volt festve. A szekrénye tele volt ruhával, és az óriási babaházban egész babacsalád lakott. Több száz könyve volt, és a polcokon gondosan elrendezett kirakós- és társasjátékok, babák és más játékok egész sora tette teljessé a képet, de ő már alig nyúlt hozzájuk. Valami sötét és rossz dolog furakodott be ebbe a szobába karácsonykor, és Verity most is, még a fényes napsütésben is érezte a jelenlétét.

A Rubyval való találkozás után azonban mintha nem lett volna olyan nyilvánvaló. Tudta, a szülei elszörnyednének, ha tudnák, hogy egy általuk utcakölyöknek nevezett lánnyal barátkozik, de Verity komolyan megkedvelte

Rubyt, és a szülei véleménye ellenére újra találkozni akart vele másnap.

CYNTHIA WOOD A VACSORA előtti gin-tonikját kortyolgatta, és elgondolkodva nézett ki a kertre azon tűnődve, mit csináljon Verityvel. Alkonyodott, és Miss Parsons hamarosan felszolgálja a vacsorát, szóval, ha szobafogsággal és vacsora-megvonással akarja büntetni a lányát, most kell cselekednie.

Igazából csak nyűg volt a számára ilyesmivel foglalkozni, de tudta, Miss Parsons elmondja Archie-nak, mi történt, amikor a férfi hazatér az üzleti útjáról. Férje biztos dühös lenne rá és Verityre is, ha nem lépne fel szigorúan.

Archie mostanában mintha mindig haragos lett volna, és Cynthiának úgy tűnt, ideje nagy részét azzal tölti, hogy nyugtatni próbálja. Valaha kigúnyolta volna azokat a nőket, akik így tesznek, azonban az volt az igazság, hogy kezdett félni a férjétől. Az utóbbi időben, amikor Archie dührohamot kapott, olyan volt, mintha a nagyon veszélyes ikertestvérét látná, aki rendszerint el volt zárva valahol mélyen bent.

Cynthia felállt az ablak mellőli karosszékből, és megnézte magát a díszes tükörben. Nagyon szép gyerek volt – kicsi, szőke és kék szemű –, de most, negyvenkét éves korában látta, hogy a vonásai túl élesek és madárszerűek ahhoz, hogy szépnek lehessen mondani, valaha rózsás arca sápatag, a szeme körül tucatnyi apró szarkaláb szalad szerte. A többi nő irigyelte karcsú alakját és ízléses ruháit, de igazság szerint jobban szerette volna, ha az eszéért vagy a humoráért irigylik, mintsem egy olyan alakért, amelyet annak köszönhetett, hogy a túl sok évéshez túl ideges volt. Különben, bárki megtanulhatja az ízléses öltözködés titkait, ha figyelmesen

tanulmányozza a divatlapokat, és végigböngészi a Selfridges kínálatát, ahogy ő gyakran megtette.

Cynthia nagyot sóhajtva épp akkor lépett ki a szalonból, amikor Miss Parsons felfelé igyekezett a lépcsőn a szuterérből.

– Felmegyek Verityhez, és megmondom neki, hogy ma este nem kap vacsorát, és a szobájában kell maradnia – mondta Cynthia a házvezetőnőnek. – Azt hiszem, én a szalonba kérem a vacsorát egy tálcán, mivel a férjem nem jön haza ma este.

– Nagyszerű, Mrs. Wood – felelte Miss Parsons. – Örömmel látom, hogy szigorúan bánik velem. A lányok az ő korában hajlamosak önféjűen viselkedni és semmibe venni a szülői tanácsokat.

Cynthia kísértést érzett, hogy emlékeztesse az asszonyt, ő csak házvezetőnő, semmi több, és tartsa meg magának a véleményét, hogy szerintem hogyan kellene bánni az akaratos lányokkal, de nem tette. Ha Miss Parsons távozik, vagy továbbadja Archie-nak, mit mondott Cynthia, egyiknek sem lesz jó vége. Cynthiának szüksége volt házvezetőnőre. Nélküle képtelen lett volna emelt fővel szembenézni a többiekkel a bridzsesteken, mivel mindenkinek, aki számított Hampsteadben vagy Swiss Cottage-ban, volt házvezetőnője. Ami Archie-t illeti, ő majdnem biztosan megpofozná, mivel szereti Miss Parsons főztjét, és szerintem a felesége tojást sem tud úgy főzni, hogy el ne égetné.

CYNTHIA KOPOGÁS NÉLKÜL lépett be Verity szobájába. A lány hason feküdt az ágyon, és egy könyvet olvasott.

– Ma este nem kapsz vacsorát – közölte vele élesen. – Talán az éhség majd segít megbánni, hogy semmibe

vetted, amikor azt mondtam, hogy ma délután elmegyünk a Selfridgesbe.

– Ne haragudj, anya. – Verity felült az ágyon. – Sétáltam, és megfeledkeztem az időről. Nem akartalak felizgatni.

– Tudod, hogy az apád nem helyesli, ha egyedül kóborolsz – mondta Cynthia ingerülten. – Mindenféle veszély leselkedik odakint a fiatal lányokra. Csak azt akarjuk, hogy biztonságban légy. Most pedig ígérd meg, hogy ez nem fordul elő többet!

– Ezt nem ígérhetem, anya – vágott vissza Verity. – Néha olyan helyzet adódhat, ami mindent megváltoztat. De azt megígérem, hogy a jövőben, ha megkérsz, hogy menjek veled valahová, ott leszek.

Cynthia nagyjából tisztában volt vele, hogy nem azt a fajta ígéretet kapta, amit akart, de egyelőre beírte ennyivel.

– Vigyázz, hogy így is legyen – figyelmeztette, és kihátrált a szobából.

Verity megkönnyebbülten mosolygott, amikor az ajtó becsukódott. Nyilvánvaló volt, hogy az apja nem jön aznap este haza, mert az anyja nem öltözött át a vacsorához.

Verityt cseppet sem izgatta a kimaradó vacsora. Nem volt étvágya, és akadt egy kis keksz valamelyik dobozban, ha esetleg később megéhezne.

Ezt könnyen megúszta.

Második fejezet

MÁS NAP DÉLELŐTT Verity egész nyugodt volt, amikor elhagyta a házat. Az anyja nem mondta, hogy bárhová is menne aznap, sőt a reggelinél arról beszélt, hogy kiválogatja a nyári ruháit, hogy rendben legyenek, amikor beköszönt a jó idő. Verity felajánlotta, hogy útban a könyvtár felé postára ad néhány levelet. Persze lesz itt gond, amikor végül hazajön, de Verity már megbeszélte magával, hogy nem szegheti meg az ígését... különben is, lehet, hogy Ruby egy-két óra alatt ráun a társaságára, és akkor ebédidőre visszaér.

Gondosan megválasztotta, mit vesz fel, hogy minél kevésbé legyen feltűnő a közte és Ruby közt lévő különbség. A tavalyi, tengerészkek kabátja eléggé viseltes és rövid is volt, az anyja fel is címkézte, hogy elküldjék a következő templomi kiárusításra. A kabát alá fakó, sötétzöld ruhát vett fel, amit sohasem szeretett igazán. A fülére húzott tengerészkek svájcisapka egészítette ki az átlagoslány-képet, s noha Miss Parsons nagyot nézett, amikor meglátta, nem szólt semmit.

Verity alig egy-két percet várt a földalatti Hampstead állomásánál, amikor Rubyt látta futva jönni az úton.

– Aszitterem, nem gyössz el – kiáltotta kifulladásra jó ötven méterről. – De azért elgyöttem, hátha mégis.

– Miért hitted, hogy nem jövök el? – kérdezte Verity, amikor új barátnője mellé ért.

– Az ojjan előkelő pipik, mint te, átalába’ még csak szóba se ának velem – felelte Ruby.

Verity eltűnődött, mit jelenthet a pipi, de Ruby elragadtatott arcát látva inkább nem kérdezte meg.

– Igyekszem megtartani az ígéreteimet – mondta. – Tegnap bajba kerültem, amiért nem értem időre haza, hogy elmenjünk az anyuval. Nem kaptam vacsorát.

– Szerencsés vagy, hogy a mamád törődik veled. Én akár egy hétig is eemaradhatok, az anyám észre se veszi, hogy nem vagyok otthon.

– Hogy lehet az?

– Mer’ mindig részeg – vont vállat lemondóan Ruby.

Verity mindössze két részegét látott életében. Az egyik Charles bácsi volt két karácsonnyal azelőtt, a másik pedig a szomszédjuk szobalánya. A szobalány az alagsori ajtón tántorgott be egy késő délután, eltévesztve a házat, ahol dolgozott. Verity Miss Parsonsnek segített a mosókonyhában összehajtogatni a tiszta ruhákat, és azt hitte, a lány beteg, mert nem tudta, hogy az erős italoktól tántorogva jár az ember, és a beszéde is érthetlenné válik, ahogy összefolynak a szavai.

Miss Parsons erőszakkal kitessékelte a nőt, közben egyfolytában korholta az ital veszélyeiről beszélve, meg arról, mivé tehet az alkohol egy fiatal lányt. Verity tátott szájjal figyelt és hallgatott, és az eset maradandó benyomást tett rá.

Miközben a Chalk Farm felé ballagtak, Verity megkérdezte Rubyt, hogy az apja mit gondol az italozásáról.

Ruby nagyot nevetett.

– Montam tegnap, hogy nincs apám. Talán ez a baja az anyunak. Eccer aszt meséte, hogy apu vót a szívszerelme, de amikó megmonta neki, hogy bekapta a legyet, faképné' hagyta.

– Bekapta a legyet?

– Terhes lett – magyarázta Ruby.

Verity rájött, hogy ez azt jelenti, hogy valaki gyereket vár, de nem tudta, hogy a gyerek akkor is megszülethetik, ha két ember nincs összeházasodva. A múlt karácsonyig arról sem volt fogalma, egyáltalán hogyan lesz a gyerek... de még csak nem is gondolkodott rajta, de az akkor történetek miatt meglehetősen biztos volt benne, hogy annak valami köze lehet a gyereksináláshoz.

– Olyan sok mindent tudsz hozzám képest – mondta Verity, aki úgy vélte, csak úgy tanulhat új dolgokat, ha beismeri a tudatlanságát.

– Fogadok, hogy egy csomó ojjan dógot tucc, amit én nem – vigyorgott rá Ruby. – Más országokró, Anglia királyairó meg királynőiró, meg arró, mitó lesz valaki „lédi”.

– Azt hiszem, igazad van – helyeselt Verity. Sohasem értette, miért kell bemagolni a királyok és királynők sorát, a hosszú, véget nem érőnek tűnő verseket, miért kell ismerni Afrika hegyeit vagy tudni, melyik a világ leghoszabb folyója. De azt tudni, hogyan születik a kisbaba, vagy hogy mit tesz a rendőrség, amikor holttestet talál, nagyon is hasznos. – A legtöbb dolog, amit az iskolában tanultunk, értelmetlennek tűnt nekem, de talán akad egy-két apróság, aminek hasznát tudod venni.

– Szeretnék ojjan szépen beszéni, mint te – sóhajtott Ruby vágyakozón. – És ojjan tisztának meg csinosnak láccani, mint te. Gondolod, hogy tucc belőlem lédit faragni?

Verity alaposan szemügyre vette barátnőjét. Ruby ugyanazt a tweedkabátot és koszos ruhát viselte, amit előző nap, de komoly erőfeszítéseket tett, hogy jobban nézzen ki. A haját megfésülte, sőt egy darab ruhával hátra is kötötte, és az arca is tisztának tűnt. Csinosnak nem mondta volna, de volt valami elragadó benne. Talán a zöld szeme, amely huncutul csillogott, a pisze orrán lévő néhány szeplő, vagy telt ajka, amely a sarkánál felkunkorodott, mintha állandóan mosolyogna. Igazán jó arc volt.

Verity tudta, hogy egy hozzá illő kabát, ruha és cipő teljesen átalakítaná Ruby-t. Könnyedén kicsempészhette ezeket a házból, mégis vonakodott felajánlani, mert félt, hogy ezzel kínos helyzetbe hozná új barátnőjét.

– Szívesen segítenék. – Megfogta Ruby kezét. – Ha megengednéd, legközelebb hoznék neked ruhát meg szalagot a hajadba, de attól tartok, esetleg kellemetlen volna neked.

Meglepetésére Ruby felnevetett.

– Nem vóna kellemetlen, de ha új ruhába’ állítanák haza, anyu továbbadná a bácsinak, mire kettőt pislantanák.

– Miért adná oda a bácsikádnak? – csodálkozott Verity. Ruby a fejét rázta, mintha mulattatná a kérdés.

– Nem a bácsikám, hanem így hívjuk a zálogházat. Nem hiszem, hogy tudod, mi az. Pénzt kapunk, ha valami hómit beviszünk, oszt ha vissza akargyuk kapni, több pénzt kő’ érte fizetni.

– Ilyen helyre viszitek a ruhát? – borzadt el Verity.

– Az ojjanak, mint az anyu, akinek kő’ az ital, megteszik – mondta Ruby. – Mutatok ma egy ijjet, ha akarod.

EGY VAGY KÉT órával későbbre Verity rengeteg új dolgot ismert meg, köztük pite- és halasboltokat, mulatókat, valamint krumpli- és komlószedő helyeket Kentben. Az aszpi-
kos angolna gusztustalannak tűnt, de szívesen elment volna egy mulatóba, és a krumpli- és komlószedés is jó mulat-
ságnak hangzott Ruby előadásában. Sikerült egy zálogház
ablakán bekukucskálnia, és öltönyöket, fényesre pucolt
csizmákat és mindenféle ékszert látott odabent a ruha-
ágynemű- és könyvhegyek közt.

Ruby hagyományosabb látványosságokat is mutatott neki, amelyeket korábban már sokszor látott: a Trafalgar teret, a Buckingham-palotát, Ámor szobrát a Piccadillyn. Mutatott néhány színházat, és izgatottan mesélt a színészekről és színésznőkről, akik ott játszanak, olyanokról, akiket Verity látott már különböző darabokban a szüleivel. De Ruby véleményét hallgatva egészen más szemszögből látta őket.

– Szeretek a színházna’ ácsorogni, és nézni, ahogy a ficsúrok gyönnek – mondta Ruby a Haymarket színházna-
nál. – Sohase űtem még kocsiba’ vagy taxiba’. Csuda dolog lehet ojjan gazdagnak lenni, hogy mindenhová azza’ járjak. Vagy ojjan gazdagnak, hogy bundám vagy gyémánt nyakláncom legyen. Csak a jegy árából fel a kakasülőre egy hétig tudnák enni.

Veritynek mindennapos volt, hogy autón vagy bérkocsin utazik az apjával a városban. Az anyjának voltak gyémántjai és szőrmebundája is, és még az sem jutott sohasem az eszébe, hogy a színházjegyek árából valakinek egyheti élelme is kitelne. Hirtelen elszégyellte magát, hogy neki milyen sok jutott, Rubynak meg milyen kevés. Ez egyáltalán nem tűnt igazságosnak.

Otthon olyan ruhái voltak, amelyeket legfeljebb kétszer vagy háromszor vett fel, mielőtt kinőtte, és étkezéskor mindig rengeteg ennivaló maradt. Igaz, a maradékot néha felhasználták a másnapi ételhez, de legtöbbször ment egyenesen a szemetesbe.

De bármilyen megdöbbenő volt a közte és Ruby közt lévő egyenlőtlenség, semminek bizonyult ahhoz a sokkhoz képest, amikor megtudta, miből él Ruby anyja.

A St. James park egyik padján ültek, és a tóban úszkáló kacsákat nézték, amikor Ruby elmondta, hogy gyakran kikutatta az anyja zsebeit, amikor az aludt, hogy kifizesse a bérleti díjat, meg ennivalót vegyen. Ha nem így tett volna, az anyja csak elissza a pénzt.

– És mivel keresi a mamád a pénzt? – kérdezte Verity.

– Természetesen elaggya magát – felelte Ruby.

– De hogyan? Mi módon? – kérdezte Verity zavartan.

– Haggya, hogy a férfiak megbasszák.

Verity annyira megdöbben, hogy csak némán tátogva meredt új barátnőjére. Csak néhány hete hallotta ezt a szót először az iskolában. A lány, akitől hallotta, azt mondta, hogy ez nagyon csúnya káromkodás, és a szexuális tevékenységre is használják.

– Nem szabad ilyet mondanod – szólt rá Rubyra. – Ez nagyon csúnya szó.

– Ahun én lakok, folyton használják a népek – közölte Ruby dacosan. – Különben is, anya eszt csinálja. És ne nézz rám ijjen csúnyán, mer' fogaamad sincs, mijjen nehez tisztességes munkát tanálni egy gyerekke' a sarkadba'. Amikó megszülettem, nem vót más lehetősége, csak ez vagy a dologház. Evettek vóna tőle, aszt meg nem akarta. Amit csinát, miattam csináta, és tudom, hogy csak azért' iszik, hogy elfelejcse, mi lett belőle.

Bármennyire megdöbbsen is Verity, mélyen meghatóta, Ruby milyen megértően beszél az anyja helyzetéről, és milyen hűséges hozzá. A hangjában egyáltalán nem volt keserűség, és Verity rádöbbsen, hogy neki igazán nincs joga panaszkodni az otthoni viszonyokra.

Már ilyet hallani is elég sokk volt egyetlen napra, de Ruby ráadásul még elvitte a Sohóba, és megmutatta, hol élnek a prostituáltak.

– Nappa’ nemigen látod őket – magyarázta Ruby, ahogy végigsétáltak a keskeny utcákon és sikátorokon. Koszos, vegyes terület volt ez nagyon öreg épületekkel és szegényesnek tűnő boltokkal, de rendes üzletek is akadtak: nyomdák, szabóságok, könyvesboltok és rőfösök... és az utcákon normális, dolgozó emberek nyüzsögtek. – De gyere csak ki ide este hétkő, és minden más lesz. A prostik kinn ának a sarkokon meg a kapuajjakba’ kuncsaftra várva, stricik gyönnek, meg más gazemberek, akik rosszba’ sántikának, és előkelők is az éttermekbe meg az éjszakai mulatókba.

– Tényleg?

Verity egészen elképedt azon, hogy a gazdagok a nyomoragyedbe járnak.

– A népek mindég meglepődnek rajta – kuncogott Ruby. – Aszongyák, London legjobb ételeit lehet itt kapni. Én persze nem tudhatom, mer’ két garast se tudok összekaparni, de aszongyák, jó a zene a mulatókba, meg minden.

– A mindenit! – ámult Verity, úgy érezve, hogy semmiről sem tud semmit. – Mennyi mindent tanultam ma!

– Akkő itta zideje, hogy te is tanícsc nekem valamit – nevetett Ruby. – Mi vóna, ha evinné’ egy kávázóba, oszt megtanítaná’, hogy úgy egyek, mint egy hōgy? Nem kő’ flancos helynek lennie, nem akarok feetünést keeteni.

VERITY OLYAN HELYET választott, amelyik valamivel jobb volt, mint egy munkások látogatta kávézó. Az asztalokat fehér és piros kockás abrosz borította, az étlapon hétköznapi ételek szerepeltek.

Ruby szinte nyomban felkapta az étlapot, amint leültek az egyik sarokasztalhoz. Verity észrevette, hogy az ujját végigfuttatja a szavakon, és az ajka mozog, mintha próbálná kiejteni a szavakat.

– Szörnyű itt a világítás. Elmondjam, milyen ételek közül válogathatunk? – kérdezte, mert szeretne volna megkímélni a barátnőjét attól, hogy be kelljen ismernie az olvasási hiányosságait. – Van virsli és tört krumpli, máj és szalonna, sült hús és vesés pite, pásztorpite.

– Pásztorpite! – kiáltott fel Ruby. – Aszt imádom!

Verity mosolygott.

– Első tudnivaló – kezdte –, hogy halkán beszélj. Nem akarjuk, hogy mindenki ránk figyeljen. Majd én rendelek.

Verity illendő módon mindkettőjüknek pásztorpitét rendelt és egy-egy pohár vizet hozzá.

– Szeressem a teát – mondta Ruby, miután a pincérnő távozott, aki előbb kemény pillantást vetett Rubyra, mintha szeretné kiutasítani.

– Igen, biztos vagyok benne, de helyesebb, ha étkezés után iszunk teát vagy kávé – mondta Verity csendesen. – Ha az ételt kihozzák, ne ess neki úgy, mintha egy hónapja nem ettél volna. A kést és a villát pedig így tartsd – mutatta a saját evőeszközeivel. – Nem szabad megfordítanod a villát, hogy belapátold az ételt, a késsel segítsd rá a villa hátára.

Majdnem felnevetett Ruby zavart arcát látva. Sejtette, hogy a lány normális esetben kanalat használt volna, kivéve, ha valamit fel kell vágni.

– Csak utánozz engem – javasolta. – Most pedig terítsd a szalvétát az öledbe.

Ruby ügyesen boldogult az étellel. Kicsit küzdött a kés-sel és a villával, és figyelmeztetni kellett, hogy ne nyitott szájjal rágja az ételt, de nem úgy falta be, és nem kézzel evett. Pillanatok alatt tisztára pucolta a tányérját.

– Tedd egymás mellé a kést meg a villát – utasította Verity. – Még ha nem is tudod mind megenni, azzal jelzed a pincérnek, hogy végeztél.

– Micsoda cirkusz! – mondta Ruby. – De nagyon finom vót.

– Volt – javította ki Verity. – De a nyelvtanleckét más-korra halasztjuk.

Ezt követően mézes sütit ettek tejsodóval, és ittak egy csésze teát. Veritynek le kellett fognia Ruby kezét, amikor a lány ki akart tölteni egy kis teát a csészealjra, hogy lehűtse, aztán utána visszatöltse a csészéjébe.

– Ilyet nem csinálunk – szólt rá határozottan. – Csak várd ki, amíg lehűl.

De miután otthagyták a kávézót, megdicsérte a barát-nőjét.

– Nagyon ügyes voltál, és gyorsan tanulsz. De jobb lesz, ha most hazamegyek, különben komoly bajba kerülök.

– Sohase vót még ijjen barátnőm, mint te – mondta Ruby kissé zavartan.

– Nekem sem – felelte Verity, és a könnyek szűrni kezd-ték a szemét. – De nem tudom, mikor találkozhatunk leg-közelebb. Ha az apám hazajön, nem lesz könnyű kijutnom a házból.

Ruby a homlokát ráncolta.

– Hónap fé' három körű elgyövök 'Amsteadbe. Ha nem tucc ott lenni, küggy üzenetet Camden Townba, a Vörös

Oroszlánba. Ott szoktam mosogatni esténként, szóval ott megkapom. De ha tanákozni akarsz velem, néhány nappal' előbb írd, mer' nem biztos, hogy rögtön megkapom az üzenetet.

Ruby a Swiss Townba menő busz megállójához kísérté Verityt.

Amikor a busz felbukkant, Verity egy shillinget nyomott Ruby markába.

– Buszjegyre hazafelé – mondta –, és köszönöm a csodálatos napot.

Verity felszállt a buszra, és visszanézett Rubyra. A lány a járda közepén állt, és láthatóan el sem jutott a tudatáig, hogy körülötte emberek nyüzsögnek. Borzasztóan szomorúnak és magányosnak tűnt. Verity rájött, hogy ő is így érez. Ő persze nem volt egyedül; voltak szülei, nénikéje és jó szomszédai. Rubyével összehasonlítva paradicsomi életet élt.

Mégsem így érezte.

Szörnyen magányos volt!